

En door welken Geest, ging Hij henen, en predikte den geesten, die in de gevangenis zijn ?” De geesten in de gevangenis, zijn de zielen, die nu in de hel zijn. Van de goddeloozen, wordt gezegd, dat zij bij hunne scheiding uit dit leven, aanstonds ter helle varen, waar zij, „ te samen als gevangenen in den put vergaderd worden ; en zij zullen in de gevangenis worden opgesloten, en na vele dagen zullen zij bezocht worden. Jes. 24 : 22. Hier worden zij gehouden, en na vele dagen zullen zij weder bezocht worden, dan namelijk als de dood en de hel, hunne dooden zullen wedergeven, en belde ziel en lichaam in het oordeel zullen verschijnen, om hun vreeselijk vonnis te ontvangen, en weggezonden zullen worden, om hunne eeuwige straf te ondergaan. Hunne opstanding is eene opstanding ter verdoemenis. Waarom dan, zou de Zaligmaker tot deze gevangenen prediken, ziende dat de kloof van Gods onveranderlijk raadsbesluit gevestigd is, zoodat niemand van daar ten hemel kan ingaan,? En wat de uitverkorenen aangaat, zij zijn voor den put gevrijwaard, en zullen er nimmer in komen. Behalve dat, wordt door God verklaard, dat zij, „die in den put nederdalen, op Zijne waarheid niet kunnen hopen.” Jes. 38 : 18. En als er voor de waarheid geen hope is weggelegd, waarom zou dan die waarheid voor de hopeloozen gepredikt worden ? En als zij op zijne waarheid niet hopen kunnen, is het duidelijk dat de waarheid hen niet gepredikt werd, want Christus, heeft door Zijnen Geest, nooit het evangelie aan hen, die in de hel zijn, gepredikt. De gevangen zielen, waarvan in den tekst melding gemaakt wordt, zijn, wat Petrus noemt : „de goddeloose wereld,” die door het water omkwam ; en de Geest van Christus in Noach (die een prediker der gerechtigheid was) predikte hen in de wereld voor den zondvloed, terwijl de ark werd

toebereid, en terwijl de lankmoedigheid Gods verwachtte. Maar Petrus zegt : „Zij waren ongehoorzaam ;” en God zegt: „Mijn Geest zal niet altijd twisten met den mensch, ziende dat hij vleesch is.” Voor welke ongehoorzaamheid, bestaande in het wederstaan en uitblusschen van den Geest van Christus in Noach, nu hunne zielen of geesten in de gevangenis der hel zijn. Sedert hunne gevangenschap is hun het evangelie nooit meer verkondigd, en dat zal ook nooit meer gebeuren. „Het graf kan den Heere niet loven, en de dood op zichzelf genomen, kan Hem niet prijzen. Jes. 38 : 18. Daarom blijft er niet anders te gelooven over, dan dat de Geest van Christus tot hen predikte, in den tijd dat de arke werd toebereid.

Nu, van de twee naturen in Christus. Deze vereeniging, had in het voornemen Gods van eeuwigheid plaats. En het zaad der vrouw, het zaad van Abraham, dat Hij zoude aannemen, en dat nu eens, „de vrucht van Davids lichaam,” en „de vrucht zijner lendenen,” genoemd wordt, en dat het zaad der maagd was; ja dat persoonlijk **ZAAD**, was van alle eeuwigheid, in den raad Gods besteld, verkoren en bestemd, om met het **WOORD**, vereenigd te worden. Daarom wordt Hij ook Gods Uitverkorene genoemd, in denwelken Zijne ziel een welbehagen heeft. In dien eeuwigen raad, was Hij bestemd, om dat uitverkoren zaad, in de volheid des tijds aan te nemen, en in die natuur werd Hij verhoogd, tot de hooge waardigheid van Koning, Messias en eenige Middelaar. Om deze oorzaak, zegt Hij ons ook, aangaande zijne godheid, die in den schoot des Vaders was : „De Heere bezat Mij in het beginsel Zijnes wegs, vóór Zijne werken, van toen aan.” Maar ten opzichte van zijne bestemde vereeniging, en zijne verhooging in de menschelijke natuur tot Koning en Middelaar, spreekt

Hij, op deze wijze tot ons : „Ik **hen** van eeuwigheid af, gezalfd geweest, van den beginnen van de oudheden der aarde aan. Spreuk. 8 : 22 en 23. Deze verhooging betreft zijne menschheid, want de Godheid kan niet verhoogd worden. Alzoo zag de Vader Hem aan, als toekomstig mensch en Middelaar, en trad als zoodanig met Hem in een verbond, om welke oorzaak Hij de man Zijner rechterhand genoemd wordt, vóór dat de vereeniging plaats had. Ps. 80 : 17. Zoo was de dierbare Verlosser, als uitverkoren, bestemd en gezalfd, als ons Verbondshoofd en heerlijke Middelaar, reeds van eeuwigheid, als mensch, beschouwd, en daarom werd Hij ook de Zone des menschen genoemd, die uit den hemel nederdaalde. En omdat Hij er in toestemde, om in de toekomst, tot onze verlossing, mensch te worden, wordt er van Hem gezegd, dat Hij in ongeëvenaarde liefde, in dien eeuwigen raad was voortgekomen, zooals geschreven is : „En gij, Bethlehem Ephrata, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda, uit U zal mij voortkomen die een heérscher zal zijn in Israël ; wiens uitgangen zijn van ouds van de dagen der eeuwigheid.” Mich. 5 : 2. ‘Ter oorzake van dit besluit Gods en het gemaakte verbond, en de bediening waartoe de Zaligmaker bestemd was, zegt Hij ons, dat Zijne liefde tot de uitverkorenen, die Hem van alle eeuwigheid gegeven waren, en indertijd geschapen, en door den val zouden verdorven worden, – ik zeg, Zijne liefde, tot hen zoodanig was, dat Hij, bij de schepping, toen de aarde gegrondvest werd, zich vermaakte in de wereld Zijns aardrijks, en Zijne vermaken met de menschenkinderen waren.” Spreuk. 8 : 31. Te dier tijde, was de aarde nog niet bewoond, en de menschenkinderen bestonden nog alleen in het besluit en voornemen Gods.

Verder, de Vader vestigde eene eeuwige liefde, op

het toekomstige zaad, dat bestemd was, om met het **WOORD** vereenigd te worden, en dit zaad verkoren hebbende, en bestemd zijnde tot zijne toekomstige vereeniging, verkoos Hij in Hem een talloos gezelschap van menschenkinderen, de **UITVERKORENEN**, genoemd. Hij gaf die aan Hem ; vereenigde ze met Hem, en had ze in Hem, lief, met eene eeuwige liefde. Dit wordt genoemd Zijne barmhartigheid over hen, en de gedachten Zijns harten, die vast blijven tot in duizend geslachten. Alzoo, „zijn beide’ Hij die heiligt, en Zij die geheiligt worden, allen uit één,” van één God, en van één Vader. „Ik vare op, tot mijnen Vader en uwen Vader, tot mijn God en tot uwen God.”

In de volheid des tijds, nam het eeuwige Woord, het bestemde zaad aan, het kind werd voor ons geboren, en een zoon werd ons gegeven. Nu werd de oude profetie vervuld : „En zijn Heerlijke zal uit Hem zijn, en zijn Heerscher uit het midden van Hem voortkomen ; en Ik zal Hem doen naderen en Hij zal tot Mij genaken ; want wie is Hij, die met Zijn harte borg worde, om tot Mij te genaken, spreekt de Heere ?” Jerem. 30: 21. Let daarop, de **HEERLIJKE**, wordt door Christus op zichzelf toegepast, die ook een zeker **WELGEBOREN MAN**, genoemd wordt, die ging om een koningrijk te ontvangen. Luk. 19 : 12. Aldus, gaf God het goede, den huize Israëls beloofd, door zijn eigen Zoon, in de gelijkheid des zondigen vleesches te zenden, die ook „God, geopenbaard in het vleesch,” was.

Uit deze vereeniging die plaats had tusschen de goddelijke persoon, des Zoons Gods, en het vrouwenzaad in de baarmoeder der maagd, door vleeschwording, en welke vereeniging door het geheele leven des Zaligmakers stand hield, ook in den dood niet ontbonden werd, en tot in alle eeuwigheid zal blijven bestaan, want daardoor is Hij priester, van een eeu-

wig blijvend priesterschap, en koning van een eeuwig koninkrijk ; uit deze vereeniging, zeg ik, ontspringt al de onwaardeerbare en wezenlijke verdienste van den Zaligmaker, Hij achtte het geen roof, Gode evengelijk te zijn, toen Hij de gedaante eens dienstknechts aannam, en hieruit ontstond de waardigheid eener eeuwige gerechtigheid. Hij was Gods Medegenoot, toen Hij aan het kruis geslagen werd, en daardoor „volmaakte Hij allen, die in eeuwigheid geheiligd worden.” Toen Hij gedood werd, was Hij de VORST des levens, en „de oorzaak der eeuwige zaligheid voor allen die Hem gehoorzaam zijn.”

Wat de menschelijke natuur aangaat, die was geheel vrij van alle aangeboren zonde, en deed ook nooit iets zondigs. Zij was met alle genade in alle volmaaktheid vervuld. Genade was op Zijne lippen uitgestort, en een eeuwigen zegen was op Hem. De Heilige Geest, met al zijne gaven, en in al zijne volheid, was en bleef op zijne menschheid, en dat HEILIGE, was vereenigd met de eeuwige, „Ik zal zijn, die Ik zijn zal.” Deze is de Christus Gods, het ‘fundament dat Hij in Sion gelegd heeft, en de lieveling van ieder geloovige. Zonder het bestaan dezer vereeniging is het niet gemakkelijk te begrijpen, hoe God en de mensch, die zoo oneindig ver van elkander staan, ooit konden te samen komen, en gemeenschap met den Vader konden hebben. Maar, „God werd geopenbaard in het vleesch.” En dit is nu de groote verborgenheid der godzaligheid, die de hemel den menschen geopenbaard heeft en zij is de fontein van alle godzaligheid die ooit bestond of bestaan zal, of in den mensch zal geopenbaard worden. Alle godsdienst, die niet uit de volheid van Christus ontvangen wordt, is niets dan schijn, een vorm godzaligheid zonder de kracht, die de bezitter er van in de oogen Gods, niet anders dan een huichelaar en

een wolf in schaapskleederen maakt. Maar even als God van eeuwigheid, de vereeniging van de twee naturen van Christus besloot, even als de vereeniging van Christus met zijn zaad, zoo verkoos Hij hen ook van eeuwigheid, om den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te worden. Van daar werd Hij ook door Hem uitgezonden, om de uitverkoren, kinderen Gods, die verstrooid waren, in Hem, bijeen te vergaderen. Hij werd aan het kruis opgeheven, om al die menschen tot zich te trekken. Hij werd ten toon gesteld als de beloofde Silo, wien het te vergaderen volk toebehoorde. Hij werd ter rechterhand Gods verhoogd, opdat wij tot Zijne gemeenschap zouden geroepen worden, en door het ontvangen van den Heiligen Geest der belofte met Hem zouden worden vereenigd, en „één geest, met Hem gemaakt.” Daardoor zouden ook onze genegenheden zich uitstrekken ter rechterhand Gods, waar Christus gezeten is. Daar nu Christus, de bron van alle godzaligheid is, en alle volheid in Hem woont, moet alle genade uit Zijne volheid ontvangen en voortdurend bij Hem gezocht worden, door onze vereeniging met Hem, van welke vereeniging ik nu wensch te spreken.

In de eerste plaats, zijn er vele dingen, die de Heilige Geest in den uitverkoren zondaar werkt, voordat deze eeuwige vereeniging kan plaats hebben. In den tijd moet Hij eerst zichzelf openbaren, Hij moet gekend, gevoeld en Zijne vreugde in de ziel uitgestort hebben. De arme zondaar is van nature hoogmoedig en God ziet den verhevene van verre. De ziel, door hoogmoed, van God ver verwijderd zijnde, heeft vernederende genade noodig, want God zegt dat Hij bij een nederig en verslagen harte wonen wil.

2. Alle menschen zijn van nature, ongeloovigen. God heeft alle menschen onder het ongeloof besloten, en een **boos** ongeloovig harte wordt een afwijken van

den levenden God genoemd. Hieruit blijkt de behoefte aan een werk des geloofs in de ziel en gelooven is een werk Gods.

3. Het vleeschelijk gemoed des zondaars, is vijandschap tegen God, het onderwerpt zich der wet Gods niet, en het kan ook niet. Dit toont de noodzakelijkheid van een krachtige toepassing van het woord der verzoening aan.

4. De wil is geheel ten kwade geneigd, zooals uit de volgende gelijkenis blijkt: „Zoon, ga henen, en werk dezen dag in mijnen wijngaard; maar hij antwoordde en zeide: Ik wil niet.” Maar de Almachtige buigt den wil en evangelisch berouw, maakt den zondaar gewillig. „Uw volk zal zeer gewillig zijn, op den dag mijner heirkraft,” hetwelk door de gelijkenis verklaard wordt, zeggeude : „En daarna berouw hebbende, ging hij henen.”

5. De zondaar heeft van nature een gezond hart, en „de gezonden hebben den medicijnmeester niet noodig, maar die ziek zijn.“ Dit toont de behoefte aan een gewonden geest aan. Christus werd gezonden „om de verbrokenen van harte te verbinden“ en te genezen die ziek zijn.

6. De zonde maakt scheiding tusschen God en de ziel. Dit wijst de behoefte aan vergeving aan, voordat God en de zondaar te samen kunnen komen. „Hij zal hen de kennis der verlossing geven, door de vergeving hunner zonden.“

7. Des zondaars wegen, zijn niet de wegen Gods, en zijne gedachten, niet Gods gedachten, hetwelk de noodzakelijkheid aantoont om weder in Gods wegen gebracht te worden ; ook moeten de gedachten des harten worden veranderd, vóór dat deze vereeniging kan plaats hebben „Kunnen ook twee te samen wandelen, tenzij zij bijeen gekomen zijn ?“

8. De zondaar moet ontledigd worden van zich

zelve en arm van geest tot den Zaligmaker komen, met een geestelijken honger, voor dat hij met den Heere kan aanzitten, want Hij „vervult de hongerigen met goederen, en de rijken zendt Hij ledig weg.“

9. De zondaar is wijs in zijn eigen oogen, maar God vangt de wijzen in hunne arglistigheid. Dit toont ons de noodzakelijkheid aan, om van onze onwetendheid overtuigd te worden. „Indien iemand wijs is in deze wereld, die worde dwaas, opdat hij wijs mag worden,“ want :„God heeft het dwaze dezer wereld uitverkoren, opdat Hij de wijzen beschaamen zoude.“

10. De zondaar moet zijn eigen zwakheid leeren gevoelen. „De sterken zullen gewisselijk vallen,“ maar God, „geeft den zwakken kracht, en vermenigvuldigt de sterkte, dien die geene krachten heeft.”

11. In den zondaar, die nabij den grooten profeet der gemeente gebracht is, wordt een zachtmoedigen geest, en een leerzame gemoedsgesteldheid vereischt, want al Gods kinderen zullen van Hem geleerd worden. Maar de zachtmoedigen zal Hij in het recht leiden ; de zachtmoedigen zal Hij zijne wegen leeren.

12. Het vleeschelijk gemoed moet vernieuwd en gespeend worden aan zijne natuurlijke, wereldsche gezindheid, want, „die naar het vleesch leeft, zal sterven,“ maar de ziel die tot deze vereeniging gebracht is, moet „den zin Christi hebben.“

13. Er moet een diep gevoel zijn, van veroordeeling uit gebrek van gerechtigheid. God rechtvaardigt de goddeloozen. Het beste kleed zal nooit met dankbaarheid ontvangen worden, voordat de zondaar van zijn eigen naaktheid overtuigd is. Christus ontvangt zijne bruid slechts in het bruiloftskleed dat Hij zelf beschikt heeft. Alleen zij, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, zullen verzadigd worden.

14. Er kan geene vereeniging tusschen twee personen bestaan, als zij elkander niet eenigzins hebben leeren kennen, door personele samenkomst of door bericht. Zoo is het ook met deze vereeniging. „Zij zullen mij alle kennen, van de kleinste onder hen tot de grootste onder hen,“ en deze kennis wordt verkregen door het evangeliebericht en door de openbaring van Christus aan de ziel. „Ik zal mijzelf openbaren aan hen, die Gij mij uit de wereld gegeven hebt.“

15. Waar ware vereeniging bestaat, moeten ook onderlinge genegenheden gevonden worden. Vijanden, kunnen geen eenigheid des geestes hebben, maar deze vereeniging heeft God ook daargesteld : „Ik heb u lief gehad-met een eeuwige liefde en daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid.“

De verschillende indrukken en bewegingen der ziel, teweeggebracht door den invloed van den eeuwig gezegenden Geest, om deze vereeniging tot stand te brengen, zijn drie, te weten, goddelijke beroeringen, hemelsche bewegingen en bovennatuurlijke genegenheden. Goddelijke-beroeringen, geven den eersten stoot. Inwendige beroeringen omtrent de zaligheid, maken iedere menschelijke vertrooster, tot een nietig medicijnmeester, en dit drijft, onder den invloed des Geestes, de gedachten van „de aarde naar den hemel. „Als ik aan God dacht, maakte ik misbaar.“

2. Ernstige bezorgdheid, welke eene beweging uit God is, als de inwendige beroering hooger klimt. „Met mijne ziele heb ik u begeerd in den nacht, ook zal ik met mijnen geest, die in het binnenste van mij is, u vroeg zoeken.“

3. Een uitzierend oog, gevestigd op, en genegenheden uit gaande naar Hem, van wien hulp verwacht wordt. „De mensch zal zien op dengene, die hem gemaakt heeft, en steunen op den Heilige Israëls.“

4. Een zwak vertrouwen van welslagen, in hetgene de mensch ernstig najaagt. „Ik zal opstaan en tot mijnen Vader gaan.” En wij weten, dat, „wie tot God komt moet gelooven dat Hij is, en een be-looner is, dergenen die Hem zoeken.”

5. Een recht gevoel, van de noodzakelijkheid, van eene alles overklimmende kracht, om het hart te buigen. „Bekeer mij, zoo zal ik bekeerd zijn.“

6. Een gevoel van natuurlijke wederspanningheid en van de noodzakelijkheid, om door God getrokken te worden. „Trek mij, en wij zullen u naloopen.“

7. De ongenoegzaamheid van alle menschelijke hulp. „Daar was geen ontvlieden voor mij, niemand zorgde voor mijne ziel ; toen zeide ik, Gij zijt mijn toevlucht.”

8. Een algeheele afsnijding, van alle menschelijke bijstand. Alles is ijdelheid en kwelling des geestes, en daaruit ontstaat een zoeken, naar beter hulp : „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroomen, alzoo schreeuwt mijne ziele, tot II, o God.“

Nu ga ik over tot de schriftuurlijke beschrijving van deze eeuwig gezegende vereeniging. In de eerste plaats wordt zij vergeleken bij de vereeniging die er tusschen het fundament van een gebouw en het gebouw zelve, bestaat. „Niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgene gelegd is, nanelijk Christus Jezus ; en gij, als levende steenen wordt tot een geestelijk huis opgebouwd, opdat gij zoudt verkondigen, de deugden desgenen, die u uit de duisternis gebracht heeft, tot Zijn wonderbaar licht.“ Deze vereeniging tusschen een fundament en het gebouw, is eene vereeniging die veel te dragen heeft en toont dus aan, dat de ondragelijke last geheel op den Zaligmaker gelegd werd. Het fundament draagt de geheele last van het gebouw. En, waarlijk, de Zaligmaker der menschen, droeg het gausche gewicht onzer

zonden, het gewicht van Gods toorn, van de eischen der wet, van de oneindige eischen der gerechtigheid, en ook van onze onvolmaaktheden ; ja, Hij zelve, nam onze krankheden op zich, en sedert dien tijd heeft het bestuur Zijns koninkrijks, op Zijne schouderen gelegen ; terwijl al de zorgen voor Zijn gezin, al hunne lasten, al hunne onstandvastigheden, met al hunne fouten, tekortkomingen, onvolmaaktheden en afwijkingen, op Hem geworpen zijn. „Gij hebt mij arbeid gemaakt met uwe zonden, gij hebt mij vermoeid door uwe ongerechtigheden.*“ En wat volgt er nu? „Ik, Ik delg uw overtredingen uit, om mijnentwille, en ik gedenk uwe zonden niet.“ Jes. 43 : 25. Hieruit zien wij dus, hoe het gansche gewicht van het geheele gebouw der genade, in het eeuwig voornemen Gods, in de uitvoering van dat voornemen, in de heerschappij der genade, in de aanneming der heiligen, en in het voortdurend dragen van hen in hunne hulpeloosheid, alleen en geheel op Christus gelegd werd, zooals er geschreven is : „Ik heb u gedragen van den buik aan, ja, ook van de baarmoeder aan, en tot in uwen ouderdom zal ik dezelfde zijn, ja tot in de grijsheid, zal Ik u dragen.“ Dit fundament droeg ieder gedeelte van den last, van den aanvang der eeuwen aan, tot dat Hij het koninkrijk, in eeuwige heerlijkheid Zijnen Vader zal overgegeven hebben. Daarom wordt Hij genoemd : „Een beproefde steen, een vast fundament, uitverkoren en dierbaar.“ En, waarlijk, hen die gelooven is Hij dierbaar.

Deze vereeniging wordt vergeleken, bij de vereeniging die er tusschen het hoofd en de leden, van het menschelijk lichaam bestaat. De OPMERKZAME Christen, wordt het OOG, de OPLETTENDE EN ZORGVULDIGE ZIEL, het OOR, de NIJVERE heilige, de VOET, de SPREKENDE heilige, de MOND, de WELRIEKENDE heilige, de NEUS, en de VRIJGEVIGE ziel, de HAND, genoemd. Deze

alle, zijn afzonderlijke leden van Christus, en de geheele verzameling er van, is Zijn wonderbaar lichaam. Het lichaam is niet één lid, maar vele leden. Indien de voet zoude zeggen, dewijl ik de hand niet ben, ben ik niet van het lichaam ; is zij daarom niet van het lichaam ? En indien het oor zoude zeggen, omdat ik het oog niet ben, ben ik niet van het lichaam ; is zij daarom niet van het lichaam? Indien het geheele lichaam het oog ware, waar zou het gehoór zijn? Indien het geheele lichaam het oor ware, waar zou het gezicht zijn? En indien het geheele lichaam gehoor ware, waar zoude dan de reuk zijn? Maar nu heeft God ieder der leden in het lichaam geplaatst, zooals het Hem behaagd heeft. Nu, zijt gij het lichaam van Christus en leden in het bijzonder. En God heeft sommigen in de gemeente gegeven, ten eerste apostelen : ten tweede profeten ; ten derde leeraars; daarna krachten, gezondmakingen, behulpzels, regeeringen, verscheidenheid van talen, enz. 1 Cor. 12. Hier toont Paulus aan, dat ieder lid zijne bijzondere gave en genade heeft. De een is een apostel, om het fundament te leggen ; de ander, profeet, die een oog is, om te zien wat er in de wereld gebeuren zal ; dan heeft men leeraars, om mede te deelen wat zij ontvangen hebben; dan krachten, die door den Zaligmaker in antwoord op hunne gebeden, tot wonderen gemaakt zijn ; dan gaven der gezondmaking, die bestaan in de uitstrekking van de hand des Heeren, als onze gebeden verhoord worden ; dan behulpzels - ieder lid is, door zijnen wandel, door zijne gesprekken, door zijne ondervinding, door zijne genegenheid tot de bedroefden, door zijne geheden, of door zijne mildheid, een behulpzel in het wonderbare lichaam; dan regeeringen - moeders in Israël zijn bestuursters van de jonge, vrouwelijke bekeerden, om de jonge vrouwen te leeren, matig te

zijn, kuisch te zijn en het huis te bewaren. De vaders in de gemeente geven aan de jonge mannen in het geloof, raad en bestuur. Diakens zijn voor de armen; de predikant leert door het woord en de leer, terwijl ieder levend lid van het geheele lichaam, door de hand des geloofs, het hoofd behoudt, dat het geheele lichaam bestuurt en regelt. Door dit hoofd, wordt het geheele lichaam, als van één gemoed en van één gevoelen zijnde, en één geloof, ééne hope en één geest deelachtig zijnde, te samen gehouden. En door de banden van onderlinge toegenegenheid, geestelijke vereeniging en evangelische vrede; te samen met het voedsel, dat van het hoofd op elk lid, en van het eene lid op het andere, door de geestelijke vereeniging, die al de leden van het lichaam te samen bindt, afdaaft, neemt het geheele lichaam toe in aantal, en sterkte, als door God gewrocht. 2 Col. 19. De hals, met hare banden en zenuwen, die dit heerlijk hoofd met het wonderbaar lichaam, te samen houdt, is de in zich zelve bewogen liefde Gods, Zijn eeuwig besluit en de band des verbonds. Deze houden dit hoofd met het lichaam voor eeuwig vereenigd, terwijl de goddelijke waarheid, door het evangelie aan het licht gebracht, een fundament legt, voor de volle verzekerdheid des geloofs. „Die Hij te voren gekend heeft, deze heeft Hij ook te voren verordineerd, en die Hij te voren geordineerd heeft, deze heeft Hij ook geroepen, en die Hij geroepen heeft, deze heeft Hij ook gerechtvaardigd en die Hij gerechtvaardigd heeft, deze heeft Hij ook verheerlijkt.“ Dit is de barmhartigheid Gods, in Christus Jezus aan ons geopenbaard, en door den Geest Gods in ons gewerkt. Dit is Sion's eenige zekerheid, die de heerlijke erfenis voor al het zaad verzekert en de gemeente die eene bevindelijke kennis van al deze zaken heeft, die de toepassing en de kracht er van ondervonden

heeft, die de zoetigheid en de blijdschap er van heeft gesmaakt, die ze door het oog des geloofs ziet, en ze in liefde vasthoudt, is waarlijk de bruid, waarin de Heere zich verlustigd. „Gij hebt mij het hartegenomen, met één uwer oogen, met een keten van uwen hals.“ Hoogl. 4:9.

Deze vereeniging wordt verder vergeleken, bij de vereeniging die er bestaat, tusschen den wijnstok en zijne ranken. „Ik ben de wijnstok en gij zijt de ranken“ Er is niets vruchtbaarder dan een wijnstok. Er is niets onder alles wat HOUT, genoemd wordt, dat **zoo** zwak is, en toch is er geen **WORTEL** in de aarde, die zooveel leven, sap en voedsel bevat, als de wortel van een wijnstok. Er is ook geen plant, die zooveel edel vocht voortbrengt, noch iets dat een sterker vocht geeft als het gestookt wordt, getuige de wijngeest. **Zoo** is het ook met deze vereeniging. Wie zou het ooit gedacht hebben, dat er door den Zaligmaker zulke groote dingen uitgevoerd zouden worden, toen Hij in de wereld als een arm en behoeftig man, een worm en geen **man**, en een verachte onder den volke verscheen, en door zwakheid gekruisigd werd? Dit was het GESLACHTE Davids, maar Davids **WORTEL** was verborgen in. Davids **SPRUITE** en in die eeuwig gezegende **WORTEL** is het natuurlijk leven van alle menschenkinderen, het leven der engelen, en het eeuwige leven van alle uitverkorenen. „In Hem, leven wij, bewegen wij ons en zijn wij.“ Door Hem, ontvangen allen die gelooven, het eeuwige leven, en door Hem wordt de nieuwe wijn van het koninkrijk uitgestort, namelijk de wijn van eeuwige liefde, die sterker is dan de dood. Al wie van dien wijn drinkt, vergeet zijne armoede en gedenkt zijne ellende niet meer. „Blijf in mij en Ik in u.“ Even als de rank geen vrucht kan dragen uit zich zelven, zo0 zij niet in den wijnstok blijft, alzo0 ook gij niet, zo0 gij in **Mij** niet blijft.” Gevoelig in Hem te

blijven, is door het geloof in zijne kracht te staan, omgord te zijn met Zijne waarheid, in Zijn licht schijnsel te geven, zich in Zijn aanschijn te verblijden, Zijne kracht te gevoelen, het hart verwijd te hebben door een gevoel van Zijne liefde, Zijne gangen op te merken en Zijn heengaan te betreuren, Zijne afwezigheid te beweenen, gesteld te zijn op Zijne bezoeken, en te staan in de vrijheid, waarmede Hij ons vrijgemaakt heeft; niet verstrikt te worden in de netten der dwaling, in de dienstbaarheid der zonde en niet te bukken onder het juk van wettische slavernij. Sometijds zijn de ranken van den wijnstok zonder bladeren en zonder vruchten ; maar de rank die in den wijnstok is, heeft evenwel leven in haren wortel, in welk leven beide, de bladeren en de vrucht, liggen opgesloten, zoodat er niets noodig is dan de zon, om ze weder te voorschijn te brengen. Even zoo gaat het met een kind van God, dat door zijne struikelingen en vallen, dikwijls het uitwendig groen zijner belijdenis verliest. Dan kwijnt het geloof, de liefde is verkoud, de lijdzaamheid verwelkt, de hoop staat op een laag standpunt, de ijver verslapt, en alle blijdschap is als het ware uitgedoofd. Maar als Christus verschijnt, verlevendigt Hij het werk, uit Zijne tegenwoordigheid vloeit vernieuwde vereeniging en gemeenschap voort, de wind blaast verfrisschend in den hof, en de geliefde wordt weder uitgenoodigd, zijne eigene, edele vruchten, te eten. Maar, „zoo iemand in Mij niet blijft, is hij uitgeworpen en verdort als de rank, en men vergadert dezelve, en zij worden in het vuur geworpen en verbrand.” Iemand kan volgens zijne belijdenis in Christus zijn, zonder geestelijk in Hem te wezen. Er zijn Christenen in naam en schijn, en er zijn Christenen in den geest en in beginsel. Die alleen door belijdenis en in het openbaar, door letterkennis en gaven, door ijver en vreugdeflikkeringen

die alleen uit de opwellingen en bewegingen van de natuurlijke genegenheden ontstaan, in Christus is, kan er zeker staat op maken, dat hij nooit in Hem blijven zal. Hem ontbreekt : „diepte van aarde,” of een gebroken hart. Hij mist de bron des goddelijken levens, en hij heeft geen, „wortel in zich zelve,” die daarin bestaat, dat de liefde Gods in zijn hart uitgestort is. Deze worden door de gemeente uitgeworpen, of voor hunne openbare verwaandheid, of andersomde vervloek te ketterijen, die zij omhelzen. Daardoor worden zij ontdekt, en daarom uitgeworpen als een rank die afgesneden wordt, waarna zij spoedig verdorren. Hunne blijdschap, ijver en kennis, verdorren te gelijk en men vergadert hen ; namelijk, de indringers, ketteren, afvalligen, huichelaars of wereldlingen, worden in één gezelschap of vergadering verzameld en hun einde is, dat zij te zamen, met ziel en lichaam in het helsche vuur verbrand worden.

Deze vereeniging wordt ook bij de vereeniging die er tusschen man en vrouw bestaat, vergeleken, welke vereeniging de éénheid der natuur van Christus en Zijne gemeente uitdrukt. De aanneming door Christus van de menschelijke natuur, die Abrahams zaad, de vrucht van Davids lendenen, de vrucht van zijn lichaam, het zaad der maagd, geworden uit eene vrouw. bereid uit de zelfstandigheid van haar lichaam was; en die een deel uitmaakt van het vleesch en bloed der kinderen, dat de Heere nam, en uit datzelfde vleesch en bloed, volgens de Schrift, Hebr. 2 : 14 een gedeelte nam, deze aanneming der menschelijke natuur, zeg ik, toont de éénheid des vleesches, van Christus en zijne bruid, aan. Hij is met een gedeelte van der kinderen vleesch en bloed bekleed. Daarom wordt er van ons gezegd, dat wij, „leden Zijns lichaams, van Zijn vleesch en van Zijne beenen zijn.” Eph. 5 : 30 en „niet meer twee, want die twee, zul-

len tot één vleesch zijn. Maar als hetgeen Mr. Loud zegt, waar is, dan zijn zij geen, één vleesch, want hij zegt dat het vleesch des Zaligmakers ontstaan was, uit de godheid, maar dat het onze uit de aarde voortkwam. Bij gevolg kan dan van Hem niet gezegd worden, dat Hij van ons vleesch of één vleesch met ons, is; maar de Geest zegt, dat wij één vleesch zijn. „Dit is eene groote verborgenheid, maar ik zeg dit, ziende op Christus en op de gemeente.” Efez. 5: 31-32.

Verder. „Die den Heere aanhangt, is één Geest met Hem.” 1 Cor. 6: 17. Al de uitverkorenen, worden deelgenooten van den Geest van Christus. „Indien iemand den Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe.” De volheid des Geestes is in den Zaligmaker, niet met mate en dezelfde Geest werkt en woont in al de heiligen, wier lichamen tempelen des Heiligen Geestes zijn. Onder den zoeten invloed van den Geest der liefde, wordt onze heerlijke en eeuwige vereeniging met den Zaligmaker, aan den uitverkoren zondaar openbaar. Door den Geest roept God ons tot de gemeenschap met Zijnen zoon. En wanneer de arme zondaar eens gevoelt dat de liefde van Christus in hem werkt, en dat al zijne begeerten en genegenheden naar Hem uitgaan, komt hij onder den band des verbonds, in de vreugde des Heeren, en in de heerlijke vrijheid der kinderen Gods. Dan gaat hij in de ruste in, en rust van al zijne zwarigheden en van al zijne wettische en doode werken, en zegt, met insluiting van zichzelf: „Mijn liefste is mijn, en ik ben de Zijne.” terwijl de onderlinge genegenheden, de band der volmaaktheid, de vereeniging zoo duidelijk, zoo vast, zoo zoet en liefelijk maken, dat hij verstaat, wat Hij bedoelt, als Hij zegt: //Ge-loof mij, dat Ik in u ben en gij in Mij zijt,” en wederom, „Ik ben in Mijnen hof gekomen, mijne zuster, mijne bruid.”

Deze vereeniging, bij het onderling verband tusschen een fundament en gebouw vergeleken, wijst ons aan op men al het gewicht onzer zonden en het lijden, dat wij waardig zijn, gelegd is, en waar de met zonden beladen, wegzinkende en aan zichzelf wanhopende zondaar, zijne rustplaats vindt, als hij uit den afgrijselijken put gebracht en geleid wordt op de rots, die voor hem te hoog zoude zijn ; op welken rots hij al zijne lasten en zorgen werpt, en waarop hij zijn hart als op een vasten grondslag gevestigd gevoelt, tegen welke, de poorten der helle, nooit iets zullen vermogen.

Deze vereeniging, voorgesteld door de HALS, die het lichaam met het hoofd te samen voegt, en welk hoofd alles tot welvaren van elk lid des lichaams, aanwendt, dient om ons de vereeniging der leden met elkander duidel ijk te maken, en hoe het hoofd, Christus, in vereeniging met het lichaam, dat zelfaë wonderbaarlijke lichaam, leidt, bestuurt, en onder Zijnen invloed doet handelen. „De oogen des wijzen, zijn in zijn (verbonds)hoofd.” „De weg der menschen is niet bij zichzelfen.” „Het is niet bij den mensch, dat hij Zijnen weg richt.” „Wees niet gelijk een paard, of een muilezel, die geen verstand heeft, en mijn oog zal op u zijn,” zegt de Heere. Ja, waarlijk, de Heere helpt en verzorgt ieder lid van het geheele lichaam. Genezing en gezondheid, voedsel en geneesmiddelen, allen zijn ze in Hem en van Hem. „Ik ben de Heere, uwe heel meester.” Ja, de vreugde onzes aanschijns en onze God. „Ik ben het brood des levens.” Hij wascht ons van onze zonden in Zijn eigen bloed. Het dwalende lid brengt Hij te recht ; het zwakke draagt Hij ; het zoogende leidt Hij zachtkens ; het blinde geeft Hij het gezicht ; het doode maakt Hij levend ; het koude verwarmt Hij en werkt in alle, beide het willen en het werken.

Deze vereeniging, voorgesteld wordende, door den wijnstok en zijne ranken, toont den wortel aan, waarin ons leven gelegen is, waar het is verborgen, en de weg door welke het aan ons wordt medegedeeld. En even als de rank, die dikwijls zonder bladeren of vruchten schijnende, evenwel leven in den wortel heeft, even zoo is het met de uitverkorenen, wier leven hen in Christus Jezus voor den aanvang der wereld gegeven is, hoewel zij van nature, even als de anderen, dood zijn in zonden en misdaden, totdat zij door den Heere des levens en der heerlijkheid worden levend gemaakt.

Verder. De wijnstok, draagt, in tegenstelling van de meeste planten, nooit geen vrucht op liet. oude hout ; de nieuwe rank en hare nieuwe vrucht in dezelfde, komen gelijktijdig te voorschijn. Als er geen leven wordt medegedeeld, ontstaat er' ook geen nieuwe rank, en is er -geen nieuwe rank, dan is er ook geen vrucht. Zoo ook kan de natuur, Gode nooit vruchten dragen, Het nieuw en levend grondbeginsel, de nieuwe mensch der genade, moet in de ziel geformeerd worden, zal er ooit vrucht van verwacht kunnen worden. Niemand kan druiven van doornen, noch vijgen van distelen lezen. Onze vrucht is in Christus gevonden. De nieuwe mensch der genade, komt voort uit de volheid der genade in Christus. De Heilige Geest werkt en brengt zijne eigene vruchten voort, die alle de genaden, of de vruchten des Geestes genoemd worden. Door de onderwijzing der genade leeren wij de goddeloosheid en de wereldsche begeerlijkheden verzaken, om in deze wereld matiglijk, rechtvaardiglijk en godzaliglijk te leven. Van de werkingen der genade, komen alle goede werken voort. „ Ik heb overvloediger gearbeid, dan zij allen, doch niet ik, maar de genade Gods die met mij is.” Wat meer is, daar de nieuwe rank van den wijnstok, de

nieuwe tros en de bladeren, allen in het leven, dat in den wortel van den wijnstok gevonden wordt,, liggen opgesloten, even 200, zijn onze nieuwe mensch, onze nieuwe vrucht en de groene bladeren van onze heilige belijdenis, allen uit Christus, die ons leven en onze heilige wortel is. Hoewel wij nu op sommige tijden schijnen te verdorren in onze belijdenis, en onvruchtbaar te zijn in onze zielen, nogtans zal, door middel onzer vereeniging met Hem, ons blad groen zijn in Hem, zij zullen niet verdorren, en wij zullen ook niet ophouden, vruchten voort te brengen. Ja „in den ouderdom zullen zij nog vruchten dragen, om te verkondigen dat de Heere recht is.” Dat Hij rechtvaardig en getrouw is, door naar Zijne verbondsbelofte, ons den zegen des eeuwigen levens te geven.

Maar, nog eens. Even als het leven van de rank, de vrucht en het blad, geheel in het sap, dat het leven van den wijnstok is, ligt opgesloten, en dat in zijnen wortel is verzekerd en verborgen, en welk leven, door de warme, levenwekkende stralen der zon, in eene levendige werkzaamheid gebracht wordt, even zoo gaat het in de ziel als de zonne der gerechtigheid met heeling in hare stralen, over haar opgaat, want dan verandert de uitgedroogde woestijn in een vruchtbaar veld, en de eertijds verbasterde plant van een vreemden wijnstok komt met al hare zilvertooi en met al hare gezegende trossen te voorschijn.

Deze vereeniging, afgebeeld door die, welke tusschen man en vrouw bestaat, toont niet alleen de eenheid van vleesch en bloed, en de eenheid des Geestes, tusschen Christus en Zijne gemeente aan, maar zij geeft ons ook te kennen welk deel zij als gemeente in al de waardigheid, eere, het welvaren en de majesteit van haren man, bezit. De vrouw is niet alleen één vleesch, met haar man, maar is ook met Hem deelgenoot in alles wat Hij heeft. Zij draagt er zorg

voor, dat Hij dit te weten komt, en pleit er op, Hem vasthoudende en omklemmende in voor- en tegenspoed, in rijkdom en armoede, in ziekte en gezondheid. Zoo is het met deze vereeniging gesteld. Christus is de bruidegom, Zij de bruid ; Hij is de man, Zij het wijf; Hij is de koning, Zij de koningin ; Hij is des konings zoon, Zij de dochter van den Heere, 'de Almachtige God ; Hij is de vorst, Zij de vorstin ; Hij is de Heere en Zij de uitverkorene vrouw. Maar zij bestaan el- kander niet alleen in titels, waardigheid, eere en ma- jesteit, maar ook in personeelen eigendom. Zij is be- stemd om een kroon te dragen, en op Zijnen troon te zitten. Zij heeft deel aan Zijn woord, aan Zijne ge- nade, aan Zijne barmhartigheid, aan Zijnen Geest, aan Zijn koningrijk, aan Zijne heerlijkheid, en is een erf- genaam Gods, en mede-erfgenaar van Christus. Zij heeft ook deel aan Zijn lijden ; Zij moet uit Zijnen beker drinken, en Zijn kruis dragen. Zij wordt ééne plante met Hem in de gelijkmaking Zijnes doods ; Zij deelt mede in de vervolgingen waaraan het evangelie is blootgesteld, verliest 'haren goeden naam en wordt om Zijnerwille van alle menschen gehaat. Zij wordt echter door Hem in alle hare verdrakkingen vertroost ; Hij spreidt haar het bed in hare krankheid, als zij dat zelve niet doen kan. Hij ondersteunt haar op het ziekbed, opdat zij niet bezwijken zoude, voorziet in hare behoeften, opdat zij niet verplicht zij uit te gaan, vóór dat zij er toe in staat is. Hij heeft me- delijden met hare zwakheden, en behandelt haar met teederheid. Hij ondersteunt haar onder aanvechtin- gen opdat zij niet bezwijkte. Hij bereidt voor haar een weg ter ontkoming opdat zij niet gevangen worde, en heeft overeenkomst van gevoelen met haar, dit toonende door haar toestand zich ter harte te nemen en haar barmhartigheid te bewijzen. In alle onze benaauwdheden is Hij benaauwd. Iedere wreede aan-

raking, acht Hij als de aanraking van Zijn oogappel en roept een vreeselijk en eeuwig wee uit, over allen die haar in het minste beleedigen, of haar geringste lid eenige oneere aandoen.

Deze verccniging wordt verder vergeleken, bij de kunst van het boomen enten. „Want indien gij, een wilde olijfboom zijnde, tegen natuur in den goeden olijfboom wordt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des olijf booms zijt deelachtig geworden, zoo roemt niet tegen de takken. En indien gij daartegen roemt, gij draagt den wortel niet, maar de wortel u.” Rom. 11 : 17-18. Van deze inenting wordt gezegd dat zij tegen natuur is. De natuurlijke wijze van inenting bestaat daarin dat men een afsnijdsel neemt van een boom die goede vruchten voortbrengt, en die op een wilden stam zet. Het hout van dien wilden stam, kan het staan in den grond langer verdragen dan dat van een goeden boom, en door de enting wordt nu het boveneinde geheel vruchtbaar. Maar onze inenting is geheel tegen natuur, want wij zijn takken van wilde olijfboomen, en worden in een goeden olijfboom ingeënt, om het goede en de vettigheid van den goeden boom deelachtig te worden. Deze wondervolle inenting, moet ten laatste de gansche wilde natuur van zulk een wilden tak, uitzuiveren. Deze uitzuivering geschiedt gedeeltelijk bij de bekeering des zondaars, door hem een beginsel van genade in het hart, in te planten, en zal ten volle bewerkstelligd worden, als onze sterfelijke lichamen de onsterfelijkeheid zullen aandoen, en onze verderfelijke lichamen de onverderfelijkeheid zullen aangedaan hebben. Dan zal de sterfelijkeheid, met al hare wildheid, door het leven worden verslonden en de onsterfelijkeheid alles in allen zijn.

Deze wonderbare vereeniging wordt ook vergeleken bij de vereeniging die er tusschen vorsten en hunne

onderdanen bestaat. De koning heerscht over zijne onderdanen, geeft hen wetten, vraagt schatting van hen en gebiedt hen, Hem te gehoorzamen. Daarom wordt ook Christus de koning der heiligen genoemd. Door zijnen scepter der rechtmatigheid heerscht Hij in het midden van Jeruzalem, de eilanden wachten op zijne leer, en al de uitverkorenen zijn Zijnen wil gehoorzaam, en brengen Hem de schatting van lof en dankzegging. Zij kussen den Zoon, die als koning op Sions heiligen berg gezalfd is, nemen de toevlucht onder de schaduw Zijner vleugelen, terwijl allen die de macht Zijns scepters hebben gevoeld, ten opzichte van hunne gebeden, er in toestemmen, dat deze olijfboom tot in eeuwigheid in- en over hunne harten moge regeeren, om de zonde ten onder te brengen, de Satan te onttronen, en altijd de boven- toon in hunne genegenheden te voeren.

Verder, wordt deze vereeniging afgebeeld, door die, welke tusschen een vader en zijne kinderen bestaat. De vader bemint, en zorgt voor zijn geslacht, let op hunne opvoeding en tracht iets voor hen op te leggen. Alzoo is het met Christus, die de Vader der eeuwigheid is. Hij geeft hun het eeuwige leven en ook de belofte voor het tegenwoordige. Al zijne kinderen worden door Hem geleerd ; zij worden onderwezen in de leering en de vermaning des Heeren, en nog is het niet ten volle bekend, hoe groot het goed is, dat Hij heeft weggelegd voor hen, die op Hem, als den Zone des menschen, hun vertrouwen stellen. Nu, ga ik over, om over de gezegende uitwerkselen te handelen, die deze wonderbare vereeniging te weeg brengt.

Ten eerste. Personen, die in waarheid kennis aan deze vereeniging hebben, zijn van alle vooroordeel ontbloot en hebben eene onderlinge genegenheid tot elkander. Op deze wijze wordt de zondaar zoetelijk

verzoend met zijnen verzoenenden Heere, en heeft Hem, boven alles wat in hemel of op aarde is, lief. „Wien heb ik nevens u in den hemel, nevens u lust mij niets op der aarde.” Christus, in vereeniging met Zijne gemeente, handelen met elkander als ware menden. Zij wenschen elkander alles goeds, beminnen elkanders welzijn, en hebben het geheele huishouden lief met al wat zij bezitten. Zoowenschen, die zielen, die met Christus vereenigd zijn, Sion het goede toe. Zij houden veel van zijne wachters, en verlangen steeds naar de algemeene verspreiding van het evangelie, de zaligheid der uitverkorenen en dat Christus in en door allen moge verheerlijkt worden.

Christus handelt met hen die met Hem vereenigd zijn, niet zooals Hij met dienstbaren en huichelaars doet. „De dienstknecht weet niet wat zijn Heere doet.” Ook handelt, Hij met het verraderlijk hart,, niet in zijnen verborgen raad. „Hij betrouwde zich niet aan hen, omdat Hij ze alle kende, en omdat Hij niet noodig had, dat iemand van den mensch getuige; zoude, want Hij wist zelve, wat in den mensch was.” Maar aan Zijne uitverkorenen, openbaart Hij Zijn geheele hart. „Daarom heb ik U geen dienstknechten genoemd, maar vrienden, want alle dingen, die ik van den Vader gehoord heb, heb ik U bekend gemaakt .” Ja, „de verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vreezen, en Zijn verbond om hun die bekend te maken.” Deze dingen zijn voor de wijzen en verstandigen verborgen, want geene der goddeloozen zullen het verstaan.

Niemand, dan de uitverkorenen, met den Heere in vriendschap, worden tot dit wijnhuis toegelaten, of tot de feesten der vette dingen op den heiligen berg Sions genoodigd. Het huwelijksfeest, het feest des tabernakels, het feest des oogstes en het paaschfeest, zijn allen voor de Israëlieten De vijand, de werold-

wij ze, de dienstknecht, en de huichelaar, zijn niet anders dan toeschouwers bij deze handelingen. Zij benijden ieder vrolijk gelaat, worden door ieder verbroken hart geërgerd, en met helsche jaloezie vervuld, bij het zien van elk gerust hart, van elke berouwvolle traan, van iedere uitlating der vreugde en van iedere uitdrukking der dankbaarheid. Zij knorren inwendig over elk teeken ten goede, over elke heilzame bete, over iedere honigdruppel, en ieder zoet woord dat van waarheid, vrede en gerechtigheid getuigt. Maar niet-tegenstaande al hun geknor en al hunne onvoldaanheid, bereikt het vriendelijk bezoek en het hartelijk welkom, al de vrienden van den bruidegom en niemand anders. „Eet, vrienden, drinkt, ja, zijt vrolijk, o liefste.”

In vereeniging met Christus, vinden allen hulp in iederen nood, terwijl de wereldling, als zijn aardsche god weg is, en de *huichelaar, als zijn zandgrond en ijdel vertrouwen vergaan zijn, verplicht zijn (even als Judas) tot een stommen hond te vlieden, of (even als Saul) naar de tooveres te Endor te gaan ; of (gelijk Demas) tot de wereld, of (gelijk Achitophel) tot den strop, of (gelijk Alexander) tot de lasteraars van Christus, of (gelijk de zonen van Sceva, de Jood) tot de dolzinnigheid en de dwaasheid des Satans, of anders (gelijk de dwaze maagden) tot de wijze, wanneer hun de angsten der huichelaars aangrijpen, om olie te koopen, hun toevlucht te nemen.

Maar Sion komt op uit de woestijn, leunende op haren liefste, wiens kracht in hare zwakheid volbracht wordt. „Sion zal nooit bewogen worden ; God is in het midden van haar ; Hij zal ze helpen, in het aanbreken des dageraads.”

De huichelaar mag met de rechtvaardigen wandelen, even als Achitophel met David wandelde, ten huize Godes ; hij mag heen en weêr loopen tot de

plaats der heiligen, en „evenwel vergeten worden, in de stad, waar hij alzoo gedaan had.” Maar Sion, wandelt even als Henoeh en Noach met God; het zal nooit vergeten worden. „De rechtvaardige zal in eeuwige gedachtenis zijn.”

De geloovige weet, dat de regeering, beide van de gemeente en van de wereld, op Christus schouder gelegd is, die zijne genadige hulp verleent aan allen, die in tijd van nood op Hem vertrouwen. En als zij boven mate verdrukt worden, zoo zelfs dat zij aan hun leven wanhopen, hebben zij, „het vonnis des doods in zichzelf, opdat zij niet op zichzelf zouden vertrouwen, maar op God, die de dooden verwekt.” Zulke zielen werpen al hunne bekommelingen op den Heere, en storten hunne ziele voor Hem uit, die, „den moeden kracht geeft, en de sterkte, desgenen die geene kracht heeft, vermeedert.” Wanneer twee, alzoo te samen wandelen, wordt de een, wanneer hij valt, door den ander weder opgericht.” Maar wee, hem, die alleen is, wanneer hij valt, want hij heeft geen ander om hem op te richten.

Verder. De ziel die met Christus vereenigd is, wordt dikwijls beroerd, gewaarschuwd en bekend gemaakt, dat er gevaren aanstaande zijn, terwijl de oordeelen Gods, ver boven het gezicht van de goddeloozen, zich verheffen. „De verstandige zal tijd en wijze weten ; hij voorziet het kwaad en verbergt zich ; maar de goddeloozen gaan henen door, en worden gestraft.” „Wanneer de Trooster zal gekomen zijn, zal Hij u in alle waarheid leiden, en Hij zal u de toekomstige dingen bekend maken ;” maar de goddeloozen roepen : „Vrede, vrede en geen gevaar,” wanneer een haastig verderf over hen komt,

Zielen, in vereeniging met Christus, hebben dagelijkschen omgang met elkander. Zij spreken tot Hem in belijdenis, in het gebed, in dankzegging, in over-

denking en in lofzegging; en Hij spreekt tot hen in Zijn woord, in hunne harten, in voorzienigheden, door het kruis, door inwendige verandering des harten of door eenig duidelijk, goed teeken. Maar, de dienstknecht en de huichelaar, hebben geen gemeenschap met Christus, geen toenadering tot Hem, en geen onderhoud met Hem. Al wat zij spreken is niet om van God, maar van de menschen gehoord te worden; om eere bij hen te zoeken, en zichzeiven bij de eenvoudigen aangenaam te maken, alsof zij inderdaad God liefhadden. Doch, dit alles is slechts een voorspel van hunnen ondergang, want, die zichzelve verhoogd, zal vernedert worden en die zichzelve vernederd zal verhoogd worden.

De ziel, die in vereeniging en vriendschap met Christus is, kan niet verdragen dat Hij verre van Hem zoude zijn; dat Hij omtrent Hem zich koel zoude gedragen; dat Hij bestraffend op Hem neêr zou zien of met Hem in tegenspraak zoude zijn. Dat is hem erger dan de dood zelve, daar hij Zijne gunst beter acht dan het leven en de noorden Zijnes monds, meer dan Zijn noodzakelijk voedsel. Vandaar de volgende klacht: „Waarom verbergt Gij uw aanschijn voor mij?” „Laat mij weten, waarom Gij, met mij twist.” „De Heere heeft mij verlaten, en de Heere heeft mijner vergeten.” „De Trooster, die mijne ziele zoude vertroosten, is verre van mij.” „O Heere! waarom zoudt Gij zijn als een vreemde, en als een reiziger die slechts inkeert om te vernachten? Wanneer zult Gij tot mij komen, en mij vertroosting en wedergeven?”

Maar de wonderbare gemeenschap en liefdebezoeken, die tusschen Christus en zijne bruid plaats vinden; de beroeringen der jaloerschheid en der bestrijdingen; de beproeving van elkanders genegenheden, en de onderzoeking tot in den grond van elkanders oprechte voornemens; de rusteloosheid, als er eenigen

twijfel of kwaad vermoeden overblijft, en de folterende angst, tot dat alles op een vast, eerlijk en sterk fundament gevestigd is, tot voldoening van elke partij, het is alles een raadsel voor den vormdienaar en den huichelaar. Het geheele werk van laatstgenoemden, zit hun in het hoofd. Zij houden hunne natuurlijke driften voor geloof, verwaandheid voor de verzekering des geloofs, een uitwendige hervorming noemen zij bekeering tot God; wettische slavernij geldt bij hen, voor de werkingen van den ouden mensch; de nepen van eene eerlijke conscientie, houden zij voor aanvallen des Satans, en als zij om hunne gebreken worden geslagen, meenen zij dat zij om der gerechtigheids-wille, vervolgd worden. De leeraars, die om zulk een fundament van zand, te leggen, prediken, bedroeven de harten der rechtvaardigen; terwijl zij die de breuk op het lichtste genezen, en zachte dingen profeteren, opbouwers in het geloof geheeten worden, en hij, die „vrede, vrede,” roept, waar God van geen vrede gesproken heeft, is een man van een oprechten, zachten en uitmuntenden geest. Daarin bestaat nu de rust en de verzekering van den huichelaar, en hij heeft er zwaar werk mede, om de zaken bij elkander te houden. De Schrift, het geweten, en elk door bevinding geoefend kind van God, zijn tegen hem, en maken voortdurend inbreuk op deze veronderstelde rust en toevlucht der leugenen. De ziel, die zich met Christus in eene zoete vereeniging bevindt, heeft een teeder gevoelen voor Hem, en Hij wederkeerig voor haar, terwijl zij nauwlettend op elkanders eere, acht geven. Het lijden van Christus vervult zulk eene ziel dikwijls met harteleed en ootmoed, en al wat zulk een geloovige doet, zegt de Heere, zal wel gelukken. Zulke zielen kunnen het niet aanhooren dat er lichtvaardig over den Heere gesproken, veel minder dat Hem kwaad toegeschreven wordt. „Zou ik